

Anelse har om Rigsdagens Arbejde og mindst af alt tænker paa, hvad der var, før den kom, denne Kritik har man Ret til at afvise, og man har Ret til deroverfor at fremdrage en Debat som den, her har fundet Sted, hvor vi f. Eks. i den sidste ærede Talers Foredrag saa, hvorledes han af Interesse for Sagen og paa Grundlag af overordentlig klart fremsatte saglige Motiver tog en Stilling, der ganske brød den Partirammen, han stod indenfor.

Jeg siger, at Pressens Forhold under den nye Retspleje har været under al Kritik, skandaløs, og Udvalget bør ikke slutte denne Revision af Retsplejeloven, inden der ved den er taget strenge Kauteler mod Pressens Misbrug paa dette Punkt. Men en ganske lignende Dadel har man Lov til at vende mod Retsembedsmændene og Politimestremændene under den nye Retspleje. Det er efter min Opfattelse ganske utilstedeligt, at de lader sig interviewe under løbende Retssager med Hensyn til disse. Det er fuldkommen uundgaaeligt, at de derigennem faar enten en god Presse eller en ond Presse, og begge Dele er lige skadelige for Retsplejen, lige skadelige for dens alvorlige Arbejde. Jeg vil meget ønske, at man ganske simpelt vil gøre det strafbart og strafbart paa en saadan Maade, at det rammer lige ind i Marven paa den skyldige, at fremstille en sigtet som domfældt, hvad enten det sker direkte eller indirekte, gennem Overskrifter eller ved den Tendens, der gaar gennem en Artikel, eller ved Insinuationer. Pressen har kun at referere, hvad der er talt, og hvad der er forefaldt under Retsforhandlingerne. Den har udelukkende at fremsætte Kendsgerninger og ikke at føje nogen som helst Kommentar dertil.

Meget vilde jeg ogsaa ønske, at selve Dommerstanden vilde vise en større Forstaaelse af denne Retspleje, end den til min store Forundring har gjort. Jeg vilde meget ønske, at man kunde blive fri for at se en tiltalt blive tiltalt i en brøsig Tone eller med Udelukkelse af den Høflighedstiltale, som er den brugeligemellem dannede Mennesker. Jeg kan ikke se rettere end, at naar en Dommer tiltaler en eller anden maaske mindre heldig Dame som Petersen eller lille Petersen, eller hvad det nu er, saa sætter han sig ned paa Siden af hende. Men der er ikke hans Plads, der er paa ingen mulig Maade hans Plads. For ham er der overhovedet kun eet; som der bør være det for Pressen og for os alle, nemlig dette, at saa længe et Menneske ikke er domfældt, er han gentleman eller gentlewoman. Intet Menneske er i Stand til at vide eller bør

være i Stand til at vide, hvordan Dommen over ham bliver, og først naar den er faldet, træder han ind i et socialt Milieu, som gør, at Omverdenen kan stille sig anderledes overfor ham end før det Tidspunkt.

Justitsministeren (Steincke): Siden jeg sidst havde Ordet, har for det første de ærede Ordførere og dernæst en Række andre ærede Medlemmer talt endda ret udførligt, og der er draget flere Ting ind i denne i øvrigt omfattende Debat. Adskilligt af, hvad der er fremkommet, er ganske vist Gentagelser, og en Del er heller ikke af den Betydning, at det ikke vilde være naturligt at henvise en nærmere Drøftelse deraf til Udvalgsbehandlingen. Det gælder bl. a. adskillige af de i øvrigt saglige og for en stor Del rigtige Betragtninger, som i Dag blev fremdraget af det ærede Medlem Hr. Pürschel. Men der er alligevel en Del tilbage, som jeg mener at burde besvare, derunder ogsaa den direkte til mig rettede Forespørgsel fra det ærede Medlem Hr. Holstein om Regeringens Syn paa Domstolens Kompetence overfor Lovgivningsmagten, da, som det er nævnt fra flere Sider, det er et af de vigtigste statsretlige Spørgsmaal.

Til det ærede Medlem Hr. Rytter vil jeg sige, at jeg ikke ser Nyttens af eller Rimeligheden af at bede det af Justitsministeriet nedsatte Udvalg til en Revision af Presse-loven diskutere det i Lovforslagets § 11 rejste Spørgsmaal om Begrænsningen af de offentlige Gengivelser ved Forundersøgelsen, for det første fordi Problemet hverken er større eller mere indviklet, end at vi med den Enighed, der i øvrigt har vist sig om dette eller et lignende Forslags Gennemførelse og Grundtankerne i samme, meget vel maa kunne formulere denne Paragraf i Udvalget, og for det andet fordi Bestemmelsen om Begrænsningen efter sin Karakter hører hjemme i Retsplejeloven og ikke i en eventuel ændret Presselov.

At fortsætte Diskussionen med det ærede Medlem Hr. Rytter om, i hvilken Udstrækning dette Forslag er inde paa en forkert Tendens med Hensyn til at flytte Arbejdet fra Underrettsdommerne til Landsretsdommerne eller fra Underrettsdommerne til Politimestrene, det finder jeg ikke tilstrækkelig Anledning til. Baade i Forslagets Bemærkninger og i min sidste Tale svarede jeg i Virkeligheden det ærede Medlem Hr. Rytter; og hele Spørgsmaalet hænger saa nøje sammen med, i hvilken Udstrækning det er muligt for Tiden at gennemføre Umiddelbarhedsprincippet og Anklageprincippet, at det egentlig er vanskeligt at for-